

NIE SME POHANIA!

Prededávnom som poslal iste televízi list, v ktorom som na základe jestvujúcich právnych noriem nepovolil odvysielat so mnou čerstvo natočený rozhovor. Dozvedel som sa totiž, že rozhovor má byť odvysielaný pod nálepkou pohanstva, teda pod hanlivým označením. Doporučujem všetkým ľuďom, ktorým záleží na pôvodnom - prírodnom duchovne, aby si nenechali na seba nalepiť hanlivú nálepku pohanstva.

OZNAČENIE „POHAN“ JE NEPRIRODZENÉ

Toto označenie zaviedla cirkev, v latinskom jazykovom okruhu nim začala označovať obyvateľov vidieka, ktorí uctievali prírodné svätosti a nie bibliu. Je to teda označenie zvonka, označenie cudzie. Napríklad budhisti sami seba označovali za budhistov, kresťania sami seba za kresťanov, katolíci sa tak sami označovali, aj ateisti sa tak sami označovali, a na základe týchto prirodzených označení, ktoré vznikli prirodzene - zvnútra dotýčnych skupín, my ich označujeme tak, ako sa označujú sami. Názov pohanía je však výmysel, ktorý sa spravidla proti vôli označených používa na základe cirkevných rozhodnutí, ktoré čiastočne prevzali aj iné kruhy.

OZNAČENIE POHAN JE HANLIVÉ

Jazykovedne (etymologicky) súvisí slovo pohan, pohanstvo so slovami hanit, pohaniť, hanba, hanlivý. Slovo pohan je teda vyslovene hanlivé, je to nadávka. Počas cirkevných vlád toto slovo zľudovelo, a dnes ho chápu ako nadávku aj ľudia na dedinách (ktorých má toto slovo pôvodne označovať). Viac, či menej hanlivý následok má toto slovo takmer vo spoločenských okruhoch.

OZNAČENIE „POHAN“ JE NEZMYSELNÉ

Toto označenie nemá žiadny presnejší význam, aspoň nie v podaní cirkevnom, ktoré je smerodatné. Nie je to totiž označenie akosti, ale označenie inakosti. Cirkvy označujú ako pohanov

všetkých nekresťanov a stotožňujú ich so slovom neveriaci, čo je hrubý omyl. Ako pohanía sú označovaní tak budhisti, moslimovia, ako i hinduisti, ľudia šamanských okruhov, ako aj duchovní Sloveni. Ale takisto sú označovaný napríklad aj ateisti. Každý, kto nie je v cirkvi, sa cirkevníkom môže javiť ako pohan. Toto hanlivé označovanie inakosti má korene v mieste vzniku kresťanstva - v Izraeli, kde Židia na základe starozákonných povestí pohrdali inak veriacimi národmi (Gojami). Označenie „pohanstvo“, ktoré prevzali aj niektorí vedci, je taktiež veľmi pochybné. Označenie „neopohanstvo“ je ešte nevhodnejšie - spája nielen dve cudzie slová, ale aj dve nežiaduce spojitosťi - „pohanstvo“ sme objasnili a slovo „neo“ pripomína mnohé nepríjemné politické prúdy.

ANI NIE „PREDKRES- TÁNSKE NÁBOŽENSTVO“

Výraz „predkresťanské náboženstvo“ je taktiež nepresné a neprijateľné. Pôvodné duchovno, to nie je náboženstvo. Jeho súčasťou sú prírodné vedy (vedomectvo), umelecké prúdy, ale i prírodná viera (v posvätnosť sveta), to všetko bolo a je súčasťou pôvodného duchovna. Duchovno a náboženstvo vôbec nie je to isté. Je v tom rozdiel, ako je rozdiel medzi posvätným lesikom a kostolom. V pôvodnom duchovne bolo mnoho prúdov - vedných, umeleckých, i náboženských, a to nemožno celé zahrnúť pod pojem „náboženstvo“. Navyše, pod náboženstvom si dnes ľudia predstavujú cirkev, alebo sektu. No cirkeвно-sektárske spôsoby pôvodnému - prírodnému duchovnu nie sú vlastné.

Pojem „náboženstvo“ je teda nevhodný. A nevhodné je aj označenie „predkresťanské“. Samozrejme, pôvodné duchovno je nepomerne staršie ako všetky takzvané svetové náboženstvá dokopy. Kresťanstvo napríklad používa veľmi veľa prvkov pôvodného duchovna, ktoré sa prejavujú hlavne na

príklad v ľudovom zvykosloví, ale i v cirkevných úkonoch a písomnostiach. Pôvodné - prírodné duchovno je nielen predkresťanské, jestvuje i súčasne s kresťanským (i keď po tisícročných zákazoch sa menej prejavuje) a kto vie povedať, čo prinesie budúcnosť? Ono neodumrelo, len bolo zakázané, neskončilo, len bolo obmedzené. Označenie predkresťanské je teda chybné.

Ak teda sú spomenuté výrazy nesprávne, aké sú správne? PÔVODNÉ DUCHOVNO, alebo PRÍRODNÉ DUCHOVNO

DUCHOVNO je výstižné slovo, ktoré zahŕňa v sebe aj vedenie (vedu) aj vieru, ktorá je prirodzená, neznásilňovaná, vyvíjajúca sa spolu s vedomím.

PÔVODNÉ - toto označenie je veľmi presné. Duchovno nášho národa vychádza z duchovna Slovenov, nikdy nebolo od neho prirodzeným (nenásilným) spôsobom oddelené. Duchovno Slovenov (Slovanov) je jednou z vetiev duchovna Oriánov (Indoeurópanov - Ariov), to je zasa pokračovaním duchovna všefudského. Všefudské duchovno je vývojovou vetvou duchovna všebytostného. A teda pôvodné duchovno (i napriek tomu, že nikdy nebolo úplne uzavreté, či oddelené) - je stále pôvodným.

Tento výraz v seba zahŕňa i skutočnosť, že sú tu aj iné duchovná, v našom priestore, ktoré takisto môžu mať svoj význam pre ľudský vývoj, no len to pôvodné duchovno je naozaj pôvodné.

PRÍRODNÉ DUCHOVNO

Toto označenie možno používať takisto bez obáv, že by došlo k nejakému podstatnému posunu. Slovo „prírodné“ v seba zahŕňa aj blízke, takmer totožné označenie „prírodzené“. To však neznamená, že by prirodzené bolo oddelené od „nadprírodzeného“. Výraz „nadprírodzené“ je u nás výsledkom cirkevného výkladu - že nad tým „menej cennými“ prírodnými hodnotami stoja hodnoty božské a teda „nadprírodzené“ - nadprírodné. Z hľadiska pôvod-

ného, prírodného duchovna je aj to, čo iné duchovná označujú ako „nadprírodzené“, súčasťou prirodzeného.

Pre slovenskú oblasť je zaujímavý výraz „duchovné Slovenstvo“, ktorý je užší a vyhranenejší, ako pôvodné duchovno, keďže sa vzťahuje na oblasť slovenskú. Pritom slová, ako slovenstvo, slovenské súvisí s označením toho, čo súvisí nielen so Slovákmi, ale aj so Slovenmi. V Čechách by bol použitelný skôr výraz „duchovné slovienstvo“, či radšej „duchovné slovanstvo“. Slovo „duchovné“ v tomto označení dáva jasne najavo, že nejde o súvislosti národné, či politické, ale o súvislosti duchovné (všetci Slovania mali kedysi spoločné duchovno, tak, ako predtým mali spoločné duchovno, Oriani (Slovania, Baltovia, vlastní Ariovia (pôvodní Iránci i indoáriovia, snáď i pôvodní Arméni), Germáni, Románi, Kelti atď.), ale aj mnohé zaniknuté národy (Chetiti, Latinovia, Dákovia, Etruskovia a pod). Duchovné slovenstvo je teda jedným z výhonkov všefudského duchovna a niet dôvodu, prečo by sme sa tomuto označeniu mali vyhýbať. Nejde teda o označenie národnej príslušnosti, ale duchovnej.

PÔVODNÉ (PRÍRODNÉ) VYZNANIE

(Pôvodné, či prírodné) - tento výraz zobrazuje stav vedomého priznania sa k pôvodnému duchovnu. V prípade prírodného, či pôvodného vyznania nemusí byť priama väzba k žiadnej ustanovizni.

BIELI - Slovenov pôvodného vyznania označovali v rôznych častiach Európy ako „bielych“, takže sa zachovali označenia, ako „Bieli Chorváti“, „Bieli Srbi“, „Bielorusi“. K tomuto označeniu sa ešte vrátíme.

CUDZIE VÝRAZY

Za zmienku stoja aj cudzie výrazy, ktoré sú tiež použiteľné (i keď nie mimo našej duchovnej vedy). Môžeme ich použiť napríklad na vysvetlenie našich výrazov tým, ktorým sú zrozumiteľnejšie cudzie výzvy. **Kultúra** (latinské) - slovo tvoríme i vyznamovo súvisí s kultom - teda s uctievaním. Spolu s vývojom sa význam slova menil smerom ku vzdelanosti a umeniu až umelosti. **Miro Slav**